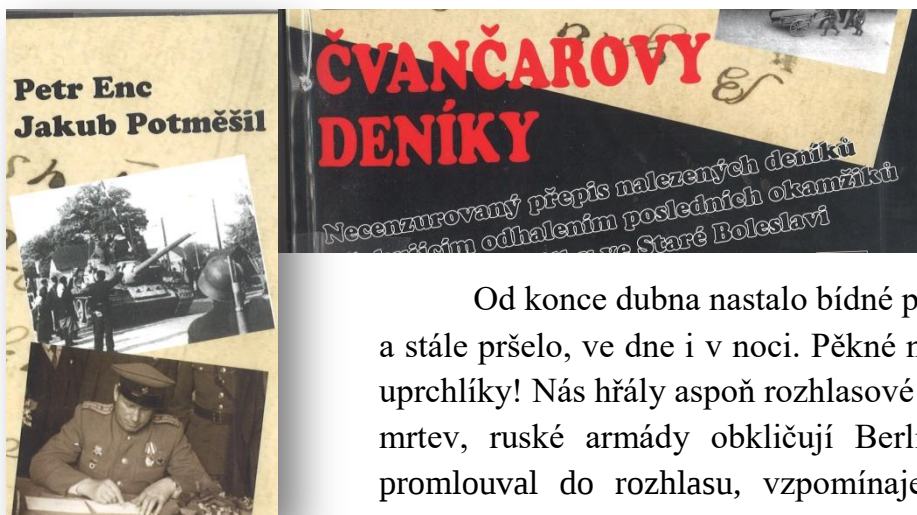

Od konce dubna nastalo bídné počasí, bylo chladno a stále pršelo, ve dne i v noci. Pěkné nadělení pro německé uprchlíky! Nás hřály aspoň rozhlasové zprávy. Mussolini mrtev, ruské armády obkličují Berlín. Hitler naposledy promlouval do rozhlasu, vzpomínaje Mussoliniho. Měli jsme smůlu, že jsme náš rozhlasový přijímač musili dát 1. května do opravy. Byli jsme pak drahnou dobu odkázáni na noviny a na rozhlasové přijímače u souseda Turinka a u Hatašů. Události se přímo řítily, člověk je sotva stačil sledovat! Hitler prý padl v bitvě o Berlín, bojuje v čele svých vojáků... Maršál Schörner prohlásil, že bojovat bude dál - poslední hitlerovský Mohykán, žel že ovládal právě naše území! Všude jinde se německé vojsko houfně vzdávalo. Samostatné Německo zmizelo...

Pršelo celou noc. V sobotu 5. května se ráno vyjasnilo, ale ne na dlouho. Rozpršelo se znova. Byl jsem doma sám, žena kamsi odběhla, i kutil jsem v kuchyni všecko možné, však je v kuchyni pořád co dělat. Loupal jsem brambory, třel jsem umělý tuk s cukrem, hlídal jsem bábovku apod. Z práce vyrušilo mne zazvonění, někdo byl u vrátek. Vyšel jsem ven k vrátkům a uviděl jsem tam souseda Turinka. Byl všecek vzrušen a hlásil mi, že podle rozhlasové zprávy chopila se vlády v Praze Národní rada... Vzrušilo mne to rovněž a byl bych tuze rád vyšel přes všechnu nepohodu do města, abych viděl a slyšel, jakou odezvu ta zpráva ve Staré Boleslavi vyvolala, ale žena byla pryč, jídlo se vařilo na plotně, v plotně se pekla bábovka, i musil jsem čekat, až se žena vrátí. A pršelo, pršelo neustále ... Nežli žena se vrátila, dozvěděl jsem se od mladého Fialy, který přes ulici na mne kýval a volal, že u Hamplů je možno dostat stužky v našich československých barvách, že se tam houfně pro ně chodí. Byl jsem jako na trní! Konečně žena přišla a já pelášil ven, do města.

Na náměstí před radnicí byl houf lidí. S radnice a s vedlejší pošty vlály vlajky v našich barvách, opět po šesti letech československých, nějací lidé stáli i na radničním balkoně, a s chodníku, obklopeni zvědavci, vstupovali právě dva němečtí důstojníci do auta. Byli ze zdejší německé posádky a patrně něco na radnici vyjednávali. S nimi vstoupil do auta i jeden důstojník československý, byl však v civilním šatě. Auto odjelo a zástup ožil - lidé se vesele objímali, přáli si navzájem hodně štěstí v obnovené naší republice; přál jsem to všem známým, které jsem uviděl, i já a oni ovšem zase mně. Přál jsem to i Toníku Houžvičkovi, kdysi vrchnímu policejnímu strážmistru, nyní úředníku na radnici. Měl plné oči slzí, a když jsem se ho ptal, proč pláče, když se má vlastně radovat plné řekl:

„Šest roků, co jsem jen támhle za tím oknem zakusil za těch šest roků! A proto pláču." Ale už se usmíval a srdečně opětoval můj stisk ruky.

Dlouho jsem se nezdržel a pospíchal jsem přes náměstí k obchodníku Hamplovi, abych nepřišel pozdě; aby se i na mne dostalo. Dostal jsem pro sebe, pro svou ženu a pro Milušku po ústřížku trikolory i s potřebnými špendlíky a ovšem zdarma, jako všichni, kdo přišli přede mnou i po mně.

Ač stále pršelo, všude jsem viděl s domů vlajky už vlát, někde je chvatně vyvěšovali, jistě je musili dříve z úkrytů vytahovat a očišťovat. Zdělili jsme po nebožce Máně jen vlajku protektorátní, jakpak to je provedeme?

Doma jsem svou ženu o všem zpravil, i o tom, že v 11 hodin bude s radničního balkonu promluveno k občanstvu. Vyhledal jsem naše sokolské odznaky, připíchl jsem si na klopou kabátu i tricoloru a čekal jsem na ženu, poněvadž chtěla, abychom vyšli společně. Vyhledala kdesi kusy plátna příslušné barvy a rychle se dala do ušívání československé vlajky. Stroj jen jen vrčel, jak pospíchala. Vlajka vypadala všelijak, ale jen když byla! Upevnili jsme ji rychle na tyč od prádla a vyvěsili.

Nežli se má žena vypravila, uběhla drahá chvíle. Konečně jsme vyšli. Všude už vlály s domů praporky a vlajky. Někde měli ještě vlajky původní, přes válku dobře uschované, jinde jsme viděli vlajky narychlo pořízené, jak tomu bylo u nás, kdo nic takového nesplašil, vyvěsil vlajku protektorátní, ba i několik vlajek barvy rudé jsme na cestě viděli.

Na náměstí jsme přišli, když už bylo po projevu ... Inu ženy, ty než se vypravějí! Obecenstvo už se řadilo do průvodu, hudba spustila pěkně do kroku a za ní rázoval dlouhý průvod místního občanstva, na pochodu stále doplňovaný těmi, kteří teprve z domů vybíhali. Průvod procházel celým městem za stálého deště, na který však málokdo dbal. Moje žena šla s průvodem, já jsem si šel prohlédnout město. I na most jsem zašel! Německé vojenské hlídky tam stály jako už několik dní, majíce pušky v ruce. Divil jsem se tomu. Hlídky s puškami v rukách chodily i po městě jako dřív, jako by se nechumelilo! Také Hluchov byl hlídán vojenskými strážemi. Divil jsem se, divil - co pak se nestala událost důležitá i pro ně? Nebo snad něco ještě zamýšlejí? Takové a podobné myšlenky honily se mi hlavou.

Emilek Hataš přijel odpoledne z Prahy a byl velmi udiven, když viděl město ovlajkováno. Když z Prahy o půl dvanácté odjížděl, nebylo ještě nic takového v Praze vidět, teprve na stanici autobusů bylo vidět vlajky. Něco prý mu říkalo, aby nejel drahou. Zkrátka měl dojem, že něco visí ve vzduchu. Jel proto autobusem.